

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr 91 van 15 juni 2007 in de zaak X / IVde kamer

In zake; X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit, op 13 februari 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feitelijke gegevens van de zaak.
2. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 januari 2005 het Rijk binnen en diende de volgende dag een asielaanvraag in. Op 24 januari 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

"Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "U verklaarde zich een Armeens staatsburger, afkomstig uit Yerevan, Armenië. In de zomer van 2002 was u medeoprichter van een oppositiegroepering zonder naam of politieke binding, intentie van deze

groep was om als patriotten burgers op te roepen een inhoudelijke keuze te maken bij de verkiezingen en zich niet te laten paaien door financiële beloftes door getrouwen van de zittende president Robert Kocharyan. In augustus 2002 huurde u een huis in Yerevan opdat de groepering er zijn hoofdkwartier zou vestigen. Vanaf november 2002 ging u met medestanders systematisch voorlichting geven in dorpen. Op 12 januari 2003 werd u na afloop van dergelijke voorlichtingsbijeenkomst in een dorp meegenomen door agenten. In hechtenis werd u bewusteloos geslagen. U heeft bewusteloos op een bevroren vloer gelegen, met een gedeeltelijke verlamming en epilepsie voor gevolg. Men bedreigde u voor het geval u uw activiteiten tegen president Kocharyan niet zou stoppen. Op 13 januari 2003 werd u vrijgelaten. Uw vader legde klacht neer bij de wijkpolitie en het wijkparket. U zelf werd gedurende twee weken verpleegd in een ziekenhuis. U deed uw verhaal aan twee agenten die u in het ziekenhuis kwamen uithoren. Uw medestanders die getuige waren geweest van uw arrestatie op 12 januari 2003, hadden toen de nummerplaat van het voertuig waarin u werd meegevoerd, genoteerd en laten verifiëren. Hst bleek dat deze nummerplaat niet bestond. Uw vader schreef ook een brief naar het parket van de republiek. Op 19 februari 2003 werd de eerste ronde van de presidentsverkiezingen gehouden. De zittende president haalde daarbij de beste uitslag. Uw groepering organiseerde het transport van manifestanten uit de dorpen naar een grote manifestatie in Yerevan op 21 februari 2003. Aan de rand van Yerevan werden uw bussen echter tegengehouden door politie. Toen u uitleg wilde vragen, werd u gearresteerd, samen met medestander X. U werd naar het stedelijk politiebureau gevoerd. U werd er geslagen en verhoord over uw vermeende contacten met kopstukken van de oppositie. Na ernstig te zijn geslagen, gaf u alle informatie over uw groepering en zijn leden. Na uw vrijlating diezelfde avond keerde u terug naar het hoofdkwartier van de groepering. Uw groepering had het plan om opnieuw met dorpeelingen deel te nemen aan een manifestatie op 26 februari 2003. In de nacht van 25 op 26 februari 2003 deden onbekenden een inval in uw hoofdkwartier. U vluchtte via een achterdeur en trok naar uw vriend X. U stuurde hem op verkenning en even later kwam deze u melden dat onbekenden uw woning doorzochten op zoek naar u. Daarop dook u onder bij een schoonzus van X in Haghtanak. Op 10 maart 2003 kwam X u daar melden dat uw vader bij de nachtelijke inval van 26 februari 2003 was doodgeschoten. De onbekende mannen hadden ook alle documenten met betrekking tot uw groepering meegenomen. Voorts meldde X dat uw moeder vergeefs geklaagd had bij verschillende autoriteiten, op 30 mei 2003 ontvluchtte u Armenië naar een kennis in Batumi in de regio Adjara in Georgië. Daar vernam u dat alle leden van uw groepering uiteindelijk Armenië waren ontvlucht. U had er geen verdere informatie over. Voorts werden uw moeder, echtgenote en kinderen geschaduwd. Onbekende personen stelden hun vragen over u. Nadat de Armeense autoriteiten in april 2004 opnieuw straatmanifestaties van de oppositie in Armenië bedwongen hadden, verloor u alle hoop om spoedig naar Armenië terug te keren. Op 6 januari 2005, onder andere omdat de kennis bij wie u inwoonde in Batumi, 'u niet fanger kon beschermen sedert het centrale gezag in Georgië de regio Adjara terug onder centraal gezag had geplaatst, verliet u Georgië en vluchtte u naar België, waar u op 12 januari 2005 aankwam, 's Anderendaags vroeg u er het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. U vernam intussen per telefoon dat uw moeder, uw echtgenote en uw kinderen Armenië zijn ontvlucht omdat ze voortdurend werden lastiggevallen door agenten die op zoek waren naar u. Uw kinderen werden gevolgd onderweg naar school. Personen in burger en in politieuniform hebben een inval gedaan in uw woning op zoek naar u. U kent hierover geen details. Ter staving van uw ssielverklaringen leade u volgende documenten neer: een rijbewijs, een militair boekje, acht Belgische medische attesten,"

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.
4. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund {Wetsontwerp nr. 2473/001 tot hervorming van de Raad van State an tot

oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Pari. St. Kamer 2005-2006*, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; zie ook: R.v.St., X, nr. 46.530, 16 maart 1994; R.v.St., X, nr. 96.562, 18 juni 2001; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOJMAN, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

5. In een eerste middel voert verzoeker aan "*dat de motivering van de bestreden beslissing deels onjuist is en deels niet afdoende*. De motivering is onjuist omdat verzoeker meent dat hij wel degelijk erkend moet worden als vluchteling aangezien hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politieke overtuiging. De motivering is niet afdoende omdat:

"slechts agesteld wordt dat er wordt "getwijfeld" aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen."

6. Verweerder antwoordt hierop

"dat wanneer, zoals in casu, tegenstrijdigheden of algemene vaagheden worden vastgesteld in de verklaringen van een kandidaat-vluchteling omtrent belangrijke elementen van zijn asielaanvraag, dit op zich een determinerend motief vormt om de aanvraag als bedrieglijk te beoordelen (R.v.St. nr. 114.472 van 15 januari 2003; R.v.St. nr. 105.654 van 18 april 2002; R.v.St. nr. 13 f. 798 van 28 mei 2004)"

en dat verzoeker geen of alleszins onvoldoende concrete feiten of elementen aanbrengt die zijn relaas van mishandeld politiek opponent van het regime aannemelijk maken.

7. Er is geen gegeven voorhanden om te besluiten dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in artikel 39/2 § 1, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Gezien het devootief karakter kan de motiveringsplicht niet dienstig ingeroepen worden.
8. De bestreden beslissing wijst erop dat

"... u onaannemelijk weinig heeft ondernomen om verdere duidelijkheid omtrent uw persoonlijke vrees voor vervolging te bekomen. Zo heeft u niet gepoogd in contact te treden met organisaties die een inschatting zouden kunnen geven van de vervolging die u eventueel riskeert, organisaties zoals oppositiepartijen, vertegenwoordigingen van intergouvernementele instanties, mensenrechtenorganisaties» zij het Armeens of internationaal (CGVS ten gronde, p.6; dringend beroep dd. 12.09.05, p.5,10). Meer nog, u verklaarde niet eens te weten hoe u oppositiepartijen hieromtrent kon contacteren (CGVS dringend beroep dd.12.09.05, p.5). Ook kende u geen enkele mensenrechtenorganisatie, binnenlands of buitenlands, tot wie u zich had kunnen richten voor bescherming, advies of voorspraak (CGVS dringend beroep dd.08.08.05, p.4; dd. 12.09.05, p.10). In het algemeen verklaarde u geen informatie te hebben over de verdere politieke ontwikkelingen in Armenië sedert 2003 (CGVS ten gronde, p.4-5)."

9. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat verweerder ten onrechte de bewijslast verzwaaft door te vergen dat verzoeker pogingen doet om enig bewijs van vervolging of persoonlijke gevolgen voor te leggen. Verzoeker stelt dat hij t.g.v. mishandelingen ernstig getraumatiseerd is en dat hij omwille van zijn precaire gezondheidstoestand (langdurig medische behandelingen) niet in staat was bijkomende bewijselementen te verzamelen en voor te leggen. Verzoeker voert aan dat het principe van het voordeel van de twijfel in zijn geval van toepassing is, vermits hij een waarheidsgetrouwe verklaring van de feiten heeft afgelegd en dat verweerder, door bijkomende bewijselementen aan verzoeker te vergen, het principe van de bewijslast in de context van de Conventie van Genève schendt. Op die wijze belet verweerder volgens verzoeker de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel. Verzoeker brengt in het verzoekschrift naar voren dat

"de bewijslast vervalt (the burden of proof is discharged) indien hij een waarheidsgetrouwe verklaring aflegt van de feiten die zich hebben afgespeeld. [...] dat bijgevolg verzoeker dus niet dient te bewijzen dat vervolging vaststaat (cfr. "bevond any doubt"), noch dat het meer waarschijnlijk is dat er vervolging zal plaatsvinden. De kans op vervolging dient in hoofde van verzoeker redelijkerwijze mogelijk te zijn".

10. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de asielaanvraag onderzoekt om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn (*HATHAWAY, J.C., The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, p. 84.*) Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. {UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1379, 195-2051. in beginsel berust de bewijslast bij de asielaanvrager die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. {UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 541,
11. Verzoeker staft in casu zijn asielmotief niet op afdoende wijze. Betreffende de politieke activiteiten van verzoeker is het hoogst bevreemdend dat verzoeker tijdens de interviews met de asielinstanties van het Rijk geen gedetailleerde informatie verschaft over andere groeperingen uit de oppositie in Armenië. Verzoeker verklaarde dat hij los van alle

groeperingen opereerde, op een volledig onafhankelijke basis. Geen **dokumenten** werden

voorgelegd om het bestaan aan te tonen van de "Patriottenbeweging" die verzoeker naar verluidt had opgericht. Verzoeker legt evenmin een bewijs voor van het huis dat vanaf 2002 werd gehuurd als hoofdkwartier van zijn groepering. Verzoeker beperkt zich tot algemene, vage uitspraken over zijn politieke activiteiten en heeft tevens geen contact onderhouden met andere leden van zijn beweging die, volgens zijn verklaringen, allen naar het buitenland gevlucht zijn. Van een politieke opposant mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de belangrijkste geledingen en partijen van de oppositiebeweging kent, dat hij met hen minstens informele contacten onderhoudt om gemeenschappelijke acties -bvb. betogingen, of campagnes - of om hun standpunten over tal van maatschappelijke thema's te bespreken. Verzoeker stelde enkel dat "we van geen partij zijn" (Gehoorverslag ontvankelijkheid, p.5). Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker, ondanks herhaalde vragen van de asielinstanties, geen officiële stukken heeft voorgelegd omtrent de klachten ingediend door zijn vader bij de wijkpolitie en het wijkparket na de eerste arrestatie van 12 januari 2003. Verzoeker verwijst naar een brief die verzoekers vader stuurde naar het parket van de republiek maar legt hieromtrent geen documenten voor. Verzoeker toont niet aan dat hij enige inspanning deed zijn asielrelaas aan te tonen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij betrokken was bij de gerelateerde feiten. Zijn verklaringen zijn beperkt en evasief en ongelooftwaardig.

2. Verzoeker verklaarde dat hij lijdt aan diverse medische problemen, onder meer epilepsie t.g.v. de mishandelingen die hem ten deel vielen. De mishandelingen zouden plaats gevonden hebben op 11 januari en 21 februari 2003. De Commissie stelt vast dat het medisch rapport opgesteld door dr. Michiel Maes (*D.L.O. Diagnosecentrum Lier, van 21 januari 2005*) melding maakt van een ongeval dat verzoeker overkwam in 1986. Het medisch rapport stelt hierover:

"ANTECEDENTEN

1986: ongeval met coma. Hij diende een trepanatie te ondergaan vermoedelijk voor epiduraal of subduraal hematoom. Nadien schedelplastiek. Sindsdien is er epilepsie, aanvankelijk ongeveer 2x per maand en nabehandeling met Benzonal. Enkel aanvallen bij stress"

13. Nochtans stelt verzoeker in de Vragenlijst CGVS dat hij t.g.v. mishandelingen door "***de dienst van de speciale eenheid***" op 12 januari 2003 "***vele lichamelijke verwondingen en een hersenschudding***" opliep. ***Door dat laatste krijg ik nog steeds epilepsieaanvallen. Het verzoekschrift verwijst naar "zware medische problemen" die hij overhield aan de foltering en dat met deze elementen op geen enkel moment rekening werd gehouden. Tijdens het gehoor in ontvankelijkheid op 12 september 2005 zegt verzoeker:***

"Door de slag heb ik soms aanval/en. Dat had ik nooit eerder. Ik had wel hoofdblessure in 1986. Die trauma door die slagen echter, dat heeft alles verergerd. Als ik normaal was toen, zou het niet zijn verergerd",

op 13 oktober 2008 fgehoor CGVS ten gronde p. 8-7} wordt verzoeker opnieuw de volgende vragen gesteld:

"Is uw epilepsie veroorzaakt door vervolgingen?"

Ja, van die slag. Voordien had ik dat niet [...] Ik ben ook op hoofd geopereerd. [...] Voor 2003 had U geen epilepsie?

Nee. L.J

Volgens uw med attest gaat uw epilepsie terug op een ongeval in 1986?

Ze denken omdat er toen een accident was, dat het daardoor is veroorzaakt. Ik heb het voordien echter niet meegemaakt."

14. Uit wat voorafgaat wordt duidelijk dat verzoekers epilepsie verbonden het gevolg was van een ongeval in 1986 dat losstaat van verzoekers asielaanvraag. Dit wordt bevestigd in het neergelegde medische rapport. Verzoeker toont geen causaal verband aan tussen zijn medische toestand en zijn eventuele mishandelingen.

15. De bestreden beslissing stelt:

""U verklaarde momenteel omwille van uw politieke activiteiten arrestatie en zelfs moord te vrezen in Armenië (CGVS ten gronde, p.7). Daartegenover dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit blijkt dat er tijdens de kiesperiodes en de betogingsgolf van april 2004 sprake was van een verhoogde spanning die geleid heeft tot intimidaties en kortstondige aanhoudingen van oppositieleden die zich in deze periode actief inzetten, maar dat er na deze opstoten van spanning geen sprake is van het feit dat opposanten gezocht worden in het kader van een gerechtelijk onderzoek of slachtoffer zijn van een daadwerkelijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Meerdere bronnen meldden in november 2005 geen weet te hebben van opposanten die omwille van hun politieke engagement genoodzaakt waren Armenië te ontvluchten."

16. Verzoekers verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene informatie betreffende de mensenrechtensituatie in Armenië {OVSE, "*Republic of Armenia, Presidential Election, 19 February and 5 March 2003, OSCE/ODIHR Election Observation Mission Final report*", 28 april 2003; OVSE, "*Preliminary Statement on Parliamentary Elections in Armenia, 25 and 26 May 2003*"; Human Rights Watch, "*EU-South Caucasus; Concrete Human Rights Benchmarks needed*", 9 December 2005; OVSE, "*Report on the Activities of the Public Monitoring Group at the Detention Facilities of the Penal Services of the Ministry of Justice of the Republic of Armenia*", Yerevan, 5 oktober 2006; Armenian National Committee of America (ANCA), "*Transcaucasus: a chronology*", 23 February 2003; European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT), "*Report to the Armenian Government on the visit to Armenia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT), from 20 to 22 April 2004*). Verzoeker citeert het voornoemde ANCA rapport als volgt;

"Om de arrestatie van ruwweg 100 sympathisanten van de oppositie voor onwettige activiteiten te rechtvaardigen, bekritiseert de president ook de oppositie van het destabiliseren van het land. Dezelfde dag stoppen politie-eenheden een geplande manifestatie van de oppositie door het opstellen van een waterkanon en prikkeldraadbarncades langs de straten die het parlement en het presidentiële pa/eis omringen"

om er uit af te leiden dat deze bron centrale elementen van verzoekers asielrelaas bevestigt. Het ANCA rapport van 23 februari 2003 geeft aan dat oppositieaanhangers gearresteerd werden en dat politiediensten manifestaties tegenhielden. De arrestaties worden niet ontkend in het rapport van CEDÖCA waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. In het CEDÖCA rapport "*Subject Related Briefing, Armenië, Situatie van de Politieke Oppositie 2003-2006 dd. 28 januari 2006*" p. 19 wordt gesteld dat

* er **de** dag na de presidents- en parlamentsverkiezingen van 2003 ongeveer 200 leden of gewone sympathisanten van de oppositie door de politie aangehouden en in administratieve hechtenis geplaatst, [...] dat deze administratieve aanhoudingen niet

langer dan 10 dagen duurden. [...] werd er een strafrechtelijk onderzoek geopend tegen bepaalde personen die in 2003 zijn aangehouden, maar deze onderzoeken werden allemaal zonder rechtsvervolging afgesloten."

- 17, In overeenstemming met de informatie in de voornoemde OVSE-rapporten blijkt inderdaad het brutale optreden van de politiediensten en een groot aantal administratieve aanhoudingen. Het voornoemde CEDOCA rapport toegevoegd aan het administratieve dossier, stelt verder dat in het kader van de betwistingen die zijn ontstaan na de resultaten van de presidentsverkiezingen sprake was van een verhoogde spanning tijdens de door de oppositie georchestreerde massabetogingen, maar dat volgens vrijwel alle geconsulteerde welingelichte bronnen in Armenië, geen sprake is van opsporingen door de veiligheidsdiensten in het kader van een gerechtelijk onderzoek of van slachtoffers van daadwerkelijke vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van 1951. Dit wordt bevestigd in het rapport van de VN vluchtelingenorganisatie als het stelt dat:

"volgens de informatie waarover UNHCR beschikt, er momenteel geen sprake is van discriminatie op grond van lidmaatschap van om het even welke politieke beweging jegens individuen. Volgens de Raad van Europa zijn er geen politieke gevangenen in Armenië (UNHCR, International Protection Considerations regarding Armenian Asylum-Seekers and Refugees, September 2003)"

18. Verzoeker toont zijn politieke activiteiten in het kader van een informele Patriottische organisatie niet aan. Voor zover zijn activiteiten tijdens de verkiezingen sporadisch of incidenteel waren, blijkt uit de door hem neergelegde rapporten en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier geen vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.
19. Ter zitting legt verzoeker een faxbericht neer opgesteld in de Armeense taal waarvan hij stelt dat het een oproep van de politie is om te verschijnen. Verweerder antwoordt dat uit een stempel geplaatst op dit faxbericht af te leiden valt dat het oproepingsbevel dateert van 10 september 2006. Verweerder stelt niet te begrijpen waarom verzoeker dit stuk niet vroeger kon voorleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de inhoud van het vermeende oproepingsbevel niet kan nagegaan worden omdat het stuk neergelegd is zonder enige vertaling. Met toepassing van *art. 8 van het* *Procedurereglement (Pr.R.v.V.) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen* zoals bepaald in het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad dit stuk niet in overweging omdat het zonder voor eensluidend verklaarde vertaling werd neergelegd. Volledigheidshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat ze verweerders stelling onderschrijft dat het niet gaat om een nieuw gegeven in de zin van art. 39/74 van de **Vw.** omdat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt waarom dit stuk niet in een vroeger stadium van de asielpcedure kon voorgelegd worden.
20. In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
21. Nopens de subsidiaire beschaming.
22. Verzoeker vraagt subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en steunt hierbij op het voornoemde rapport van de **European**

Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment dat aangaf dat gevangen genomen personen een ernstig risico lopen te worden mishandeld. Indien verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst riskeert hij alsnog opgepakt te worden en opnieuw foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan. Verweerder antwoordt

"dat werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker en bijgevolg evenmin aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico in hoofde van verzoeker op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

23. De Raad stelt vast dat verzoeker zich op dezelfde feiten als voor zijn asielaanvraag beroept. De Raad oordeelt dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch ter zitting aannemelijke elementen aanbrengt die de Commissie zouden kunnen doen oordelen dat verzoeker in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming (art. 48/4 Vw.). Er zijn immers geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 Vw.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR

VREEMDELINGENBETWISTINGEN; Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 juni 2007 door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

WLEYSEN

K. DECLERCK.

De griffier, - "

De voorzitter,